

2 / 2016

Aventuri...

în lumea cărții

Cuprins:

Cuvânt înainte - Cartea... un mister / 1
Importanța lecturii în viața copilului / 2
Bibliovacanța 2016 / 4
Curs de origami - Peșteră auriu / 6
Inventarea scrisului / 8
Micii scriitori
 Peșteră și broasca / 10
 Jucăria mea magică / 10
 În așteptarea verii / 11
 Bunica / 11
 Sibiu - un oraș istoric / 12
 Sibiu, orașul meu / 13
 Sibiu, orașul nostru / 13
Povești cu tâlc - Povestea celor două
 pietricele / 14
Curiozități din viața familiilor de albine / 15
Istoria avionului / 16
Alexandre Dumas / 18
Micii artiști / 20
Ghicitori / 22
Colțul vesel / 23
Cum să desenăm un câțel / 24

Colaboratori:

Profesor învățământ primar
Anca Maria Muntean
Profesor îndrumător
Luiza Bratu
Profesor învățământ primar
Nelia Banciu
Profesor învățământ primar
Corina Ioana Mohanu
Voluntari
Sabina Sasu
Miruna Dobrotă
Alexia Petra Neamțu
Naomi Azoicăi
Oana Halcea
Emma Evelyn Petres
Oana Cicur
Tudor (Einstein) Dobrotă

Revistă editată de Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu
sub redacția Editurii Armanis,
cu finanțare de la Consiliul Județean Sibiu.
Apare trimestrial. Ediția a VII-a.

550178, Sibiu, Str. G. Barițiu, nr 5-7.
Tel.: +40 269 210051; Fax: +40 269 215775
www.bjastrasibiu.ro
bjastrasibiu@yahoo.com

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100

Director: Silviu Borș

Coordonatori:

Ana Coca, bibliotecar
Paula Mihalache, bibliotecar

Coperta 1, 4: Desene realizate în timpul
activităților de vacanță din cadrul
Compartimentului pentru Copii și Tineret,
Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu

Fotografiile realizate de-a lungul bibliotecatierelor
realizate în cadrul Compartimentului pentru Copii
și Tineret.

Cartea.. un mister

De mult timp încerc să deslușesc sentimentele pe care le am când citesc o carte. O zăresc pe raft. Îmi face cu ochiul, îndemnându-mă să mă apropiu. O iau și înlătur praful pentru a-i putea citi titlul.

Simt un fior și scap cartea. O ridic și o deschid. Mă așez și încep să citesc. Primul cuvânt, prima propoziție, prima frază, literele începând să se miște de la locul lor, simt că ametesc și deschid ochii pentru a realiza că sunt în pielea personajului. Mi se face frică și o închid repede.

Rămân cu privirea ațintită asupra ei și mă învăluie o mulțime de sentimente. Nu știu dacă sunt veselă sau tristă, neliniștită sau liniștită. În colțul gurii îmi răsare un zâmbet, deschid cartea iar, însă de data aceasta sunt pregătită și știu că nu voi păți nimic, chiar dacă părăsesc lumea aceasta. Cititind mai departe, îmi amintesc de când era m micuță și am citit prima mea carte. Am fost atât de vrăjită de ea încât abia o lăsam din mână. Am trăit împreună cu acel personaj și am fost foarte tristă când am observat că mai sunt doar câteva pagini și ne vom despărți.

Cartea a fost călăuza mea de-a lungul timpului și un prieten apropiat. Chiar dacă acum nu mai am atât de mult timp să citesc, plăcerea pentru lectură a rămas la fel și sper că va rămâne pentru totdeauna.

Ana, Bibliotecara iubitoare de carte

Lectura în viața copilului este primordială pentru că îl formează așa cum nimic altceva nu cred că reușește. Din păcate tot mai puțini copii citesc lectură particulară în timpul lor liber. Unii din lipsa timpului, alora pentru că nu le place această activitate, iar alții sunt atrași de calculator și nu de cărți. Dacă un copil nu citește este în primul rând vina părinților. Copiii trebuie învățați încă de mici cu acest obicei. Uneori chiar obligați. Pentru că un copil neîndrumat, foarte rar va face o astfel de activitate din propria inițiativă, de aceea este bine să le insuflăm de mici copiilor noștri iubirea pentru lectură.

Un copil neîndrumat de părinți, foarte târziu își va cunoaște vocația și pasiunea pentru ceva, de aceea este bine să facem tot ce ne stă în putință pentru a călăuzi copilul către activități care să îl formeze frumos ca om. Dacă sportul și dansul mențin sănătatea fizică și îi fac disciplinați, lectura însă are mult mai multe beneficii. Poate că unii dintre voi nici nu știți cât de mult bine face să citești măcar o oră din zi, atât pentru psihic cât și pentru suflet. Cititul este cea mai frumoasă și mai înălțătoare îndeletnicire din punctul meu de vedere și poate transforma un om la 360 de grade. Adevărat, în bine sau în rău, depinde ce citești și cum folosești informațiile pe care le asimilezi, dar per total, cartea nu aduce decât lucruri bune și frumoase.

Iată acum câteva beneficii pe care lectura le insuflă copilului:

- Cititul îmbogățește vocabularul. Nu de puține ori am întâlnit cu toții copii care au dificultăți în exprimare și nu cunosc sensul multor cuvinte. Ei bine, lectura ajută adolescentul să se exprime, îl învață cuvinte noi, noi sensuri și noi informații.
- Lectura lărgeste orizonturile. În momentul în care citești mai multe cărți, afli lucruri nebănuite, lucruri pe care ai vrea să le trăiești, întâmplări și locuri pe care ai vrea să le cunoști. Și astfel copilul devine mai ambițios, își va dori să reușească în viață. Va învăța să privească lucrurile din mai multe unghiuri și nu va mai fi închistat.
- Cititul face bine sufletului și psihicului. Lectura unei cărți aduce liniște interioară, aduce odihnă, deconectarea de la gândurile de zi cu zi și plus de asta este și o terapie pentru copil. Dacă acesta suferă, să spunem, cititul îl va ajuta să se sustragă de la zbuciumul său, va descoperi noi posibilități. Pentru că eliberându-și creierul de stres, va găsi soluții. Cititul vindecă. Cartea înseamnă relaxare și plăcere.
- Lectura îmbogățește cultura generală. Foarte mulți dintre cei care citesc au o cultură generală demnă de invidiat. Școala nu reușește să acopere tot ceea ce noi ar trebui să știm, ea nu va putea niciodată să ne aducă la cunoștință tot, de aceea este esențial să citim cărți.

Întotdeauna autodidacții sunt de cele mai multe ori mult mai deștepți decât cei care au mers pe un singur fir al educației. Citește orice, este bine să știi din toate câte ceva.

- Cititul face viața mai frumoasă și mai ușoară. Un copil care citește va lua din cărți tot ceea ce îl interesează și va folosi acele informații în viața de zi cu zi. Acele detalii te pot scăpa dintr-o încurcătură sau din contră te va face să fii și mai apreciat.

- Lectura educă și disciplinează. În toate cărțile sunt personaje bune și personaje negative. Și aproape în orice carte vedem că oamenii răi, cu multe defecte sau apucături nefaste, sfârșesc rău. Pe principiul binele învinge răul, copilul va învăța că prin tertipuri și răutate nu va ajunge nicăieri. Și datorită cărților își va dori să fie bun, drept, muncitor.

- Cititul evidențiază omul. Un copil care citește se va putea integra oriunde și în orice grup. Datorită cunoștințelor sale va putea să poarte orice discuție și va reuși să se facă plăcut și apreciat. Cartea oferă o strălucire aparte.

- Cititul te ajută să cunoști viața. În cărți sunt dezbătute toate problemele omului, toate riscurile, eșecurile, împlinirile și reușitele. Citind, adolescentul va învăța să le înfrunte cu optimism și curaj. Nu va claca la prima piedică.

- Cărțile formează. Lectura formează un

om fără doar și poate. Face dintr-un tânăr cu multe temeri, un matur de toată isprava. Face omul inteligent, romantic, respectuos, tandru, luptător, încrezător, curajos, bun, milos și așa mai departe. Practic îi arată care sunt adevăratele valori ale vieții.

- Lectura înseamnă bogăție. Un tânăr care citește mult va fi un om împlinit sufletește și va dobândi o spiritualitate ieșită din comun. Cărțile sunt cele mai de preț avuții, din ele află secretul reușitei.

Aș vrea ca mai mulți părinți să îndemne tinerii spre dragostea de lectură, astfel vom avea o lume mai bună, un viitor mai deosebit și niște oameni adevărați pe care să ne putem baza. Generația de astăzi este cea care ne va face cinste, generație care fără lectură nu va cunoaște ambiția, dreptatea și importanța adevărului.

*O carte citită pentru o
intelență aparte!!*

Ana Coca,
Bibliotecar,
Compartimentul Copii și Tineret
Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu

în viața copilului

Bibliovacanța 2016

Lume multă, lume multă... multă Ți măruntă!

Lume multă, lume multă... multă Ți măruntă!

Lume multă, lume multă... multă Ți măruntă!

Lume multă, lume multă... multă Ți măruntă!

Cam așa putem să spunem că au început activitățile de vacanță la Compartimentul pentru copii și Tineret a Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu.

Iată că și în acest an, în perioada vacanței de vară, Compartimentul pentru Copii și Tineret a fost onorată cu prezența a peste 90 de copii participanți la activitățile noastre.

Așa cum este tradiția, la Compartimentul pentru Copii și Tineret, micii cititori au avut ocazia să participe la o serie de activități care i-au atras și i-au apropiat mai mult de cărți.

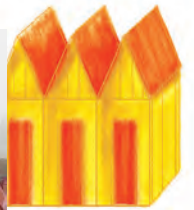
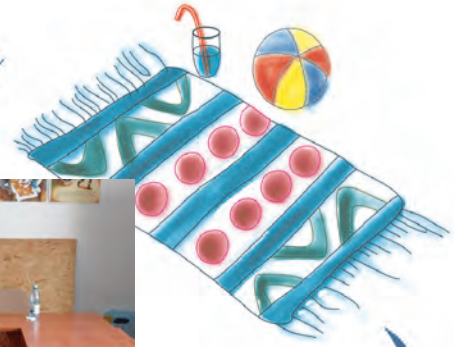
Așadar, i-am învățat pe cei mici următoarele:

- să confecționeze obiecte decorative cu ajutorul tehnicilor origami, kirigami și kusudama;
- diferite tehnici de punere în scenă a unei piese de teatru;
- au vizionat filme documentare;
- să deseneze diferite imagini din natură;
- cum să se comporte în societate;
- cursuri de limba germană, engleză, maghiară.

Trebuie să precizăm că datorită numărului mare de participanți la activitățile desfășurate, am avut nevoie de ajutorul voluntarilor secției.

Voluntarii s-au dovedit a fi de mare ajutor deoarece au fost foarte activi și i-au ajutat pe cei mici să fie organizați și ascultători pe parcursul orelor petrecute la bibliotecă.

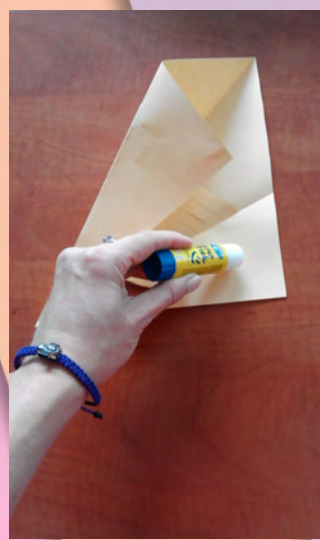
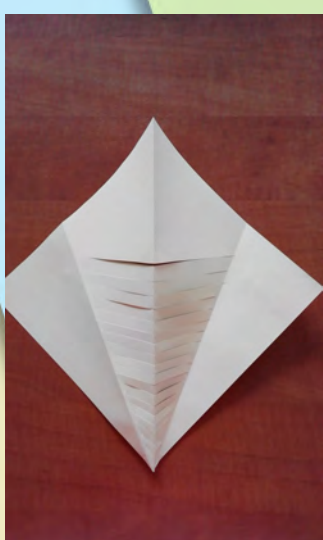
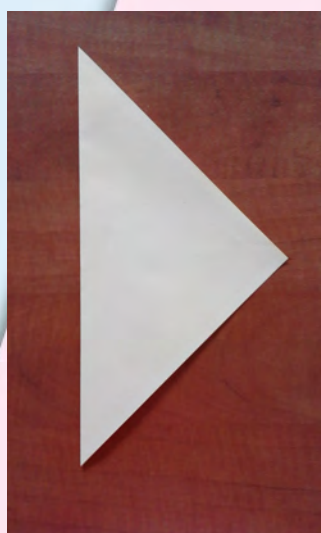
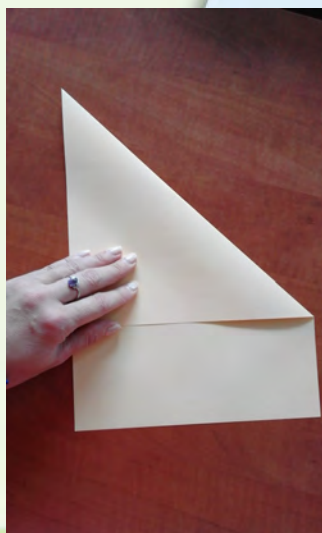
În concluzie la fel ca și în anii precedenți Compartimentul pentru Copii și Tineret s-a bucurat de prezența unui număr mare de copii, motiv pentru care nu avem decât să ne bucurăm și să-i așteptăm să vină și în anii următori, la fel de entuziasmați și doritori de întâlnirea cu biblioteca.

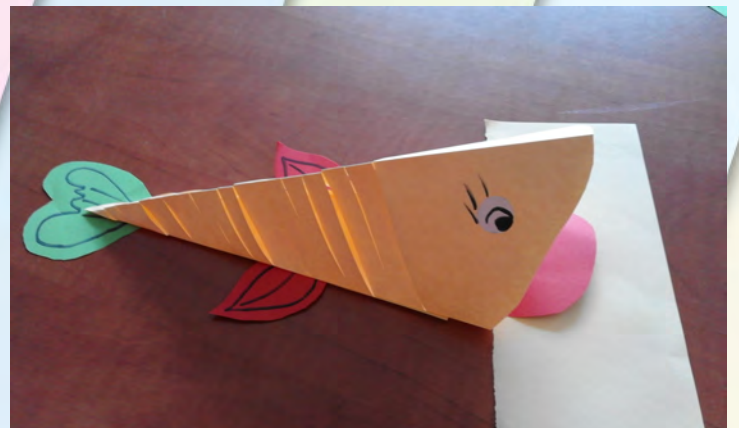
Peștișorul auriu

Copilași dragălași, de această dată vom învăța să confecționăm un peștișor, dar nu orice peștișor, un peștișor de aur. Vă urez succes!

Să începem...

Curs de

origami

Inventarea scrisului

Una dintre cele mai importante evoluții ale omenirii a fost scrisul, dar de multe ori oamenii nu sunt conștienți de modul lung și complicat în care acesta a apărut. La școală profesorii nu explică elevilor modul în care scrisul a început. În schimb, ei prezintă scrisul ca pe ceva care a existat dintotdeauna. Nu numai copiii, ci și mulți adulți nu pun la îndoială scrisul și nu se gândesc la procesul complex care a dus la apariția scrisului.

În vremurile străvechi nimeni nu știa că scrisul trebuie să fie inventat, astfel inventarea scrisului a fost rodul unor progrese continue, printr-un proces care a durat mii de ani și care a fost îmbogățit progresiv de evoluțiile ulterioare.

Inventarea scrisului, s-a întâmplat în mod independent în diferite părți ale lumii și a urmat aceiași pași fundamentali. La început, pentru a indica ceva, oamenii foloseau imaginea acestuia sau un semn convențional. Apoi au trecut la un sistem de scriere fonetică bazat pe mecanismul de rebus, apoi s-au dus la o scriere silabică și numai la sfârșit au ajuns la scrierea alfabetică.

În timpul paleoliticului superior oamenii desenau și pictau pe stânci și pe pereții peșterilor. Din păcate, nu se știe cu certitudine care a fost scopul acestor imagini frumoase a unor animale pictate în peșteri și nici scopul semnelor repetate. Animalele din picturi erau probabil legate de vânătoare, în timp ce creștăturile gravate pe oase și pietre erau o modalitate de a număra ceva, ca de exemplu, zilele, lunile sau prada capturată. Nu este o origine unică a scrisului; a luat naștere în mod independent în diferite părți ale lumii.

Se pare că primii oameni care au scris au fost sumerienii și egiptenii în jurul anilor 3500 –

3200 î.Hr. Nu este clar care dintre cele două popoare a inventat primul scrisul, deși se pare că scrisul egiptean a avut o oarecare influență sumeriană și nu invers. Ei erau oameni care se ocupau cu agricultura de câteva mii de ani și care au simțit nevoia unui sistem de notație pentru produsele agricole. De obicei, suveranii impuneau taxe pe produsele agricole. Foloseau această metodă pentru a plăti pentru construirea de palate și temple, pentru a menține armata etc. De asemenea, în schimburile comerciale oamenii au simțit nevoia de a însemna bunurile. Inventarea scrisului a fost urmată îndeaproape de multe alte inovații a epocii neolitice, cum ar fi construcția de orașe, utilizarea bronzului, inventarea roții, roata olarului și războiul de țesut.

În Siria, acum 10000 de ani, oamenii foloseau simboluri de lut de diferite forme pentru a indica produse agricole și nu numai. De exemplu, un semn în formă de monedă și cu o cruce sculptată pe el indica o oaie; un semn de formă conică însemna o măsură de porumb, un semn în formă de ou indica o amforă de ulei etc. Pentru a se face distincția între oaie, berbec și miel, semnele erau sculptate cu diferite simboluri. Pentru a face referire la 20 de oi, oamenii aveau nevoie să folosească 20 de semne.

Acest sistem a continuat să fie utilizat câteva milenii. În 3500 î.Hr., semnele erau plasate în bile de lut. După 300 ani, semnele au fost desființate și bilele au fost înlocuite cu o tablă de lut pe care erau sculptate semne de diferite forme. Aceste table erau mai mici și mai ușor de manevrat.

Dacă a fost relativ ușor să descrie produsele agricole cu un desen sau cu un simbol convențional, a fost mult mai dificil să scrie numele unei persoane. Pentru a rezolva această problemă, cineva s-a gândit să folosească cuvinte scurte, mono sau bi silabice și să le unească în același mod în care se face astăzi. Deci, în jurul anului 3000 î.Hr., au fost introduse alte semne care nu au fost utilizate pentru a însemna un obiect, ci mai degrabă un sunet (fonograme). Cu această inovație importantă a fost posibil să se scrie numele persoanelor care au fost implicate în tranzacție și nu doar a mărfurilor.

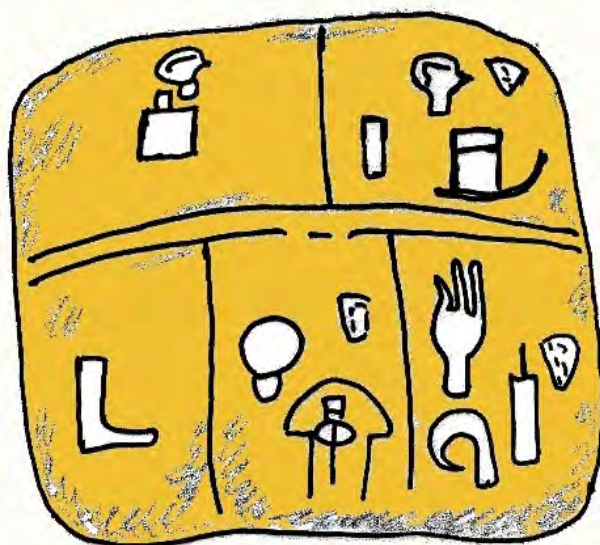
Una dintre cele mai vechi scrieri sumeriene funerare datează de la 2700/2600 î.Hr. și indică numele și titlul persoanei decedate. În anul 2000 î.Hr., scrisul a fost folosit pentru scopuri legale, în literatură și în texte școlare.

Scrierea cuneiformă este unul dintre cele mai vechi și cunoscute sisteme de scriere. Temenul de scriere cuneiformă provine de la faptul că acesta era compus din semne care arătau ca niște pene mici, în latină: cuneus. Cu toate acestea, la început scrierea cuneiformă nu era deloc compusă din semne ca penele. Pe tabla de lut erau gravate, forma obiectelor desemnate și posibilele semne numerice. De obicei, animalele domestice și produsele agricole erau reprezentate de semne convenționale, în timp ce pentru alte obiecte și animale sălbatice erau folosite desene care reprezentau caracteristicile lor distinctive.

Un alt vechi și cunoscut sistem de scriere este cel hieroglific. Scrierea hieroglifică era un sistem care folosea caractere sub formă de imagini. Aceste semne individuale, numite

hieroglific, se puteau citi fie ca imagini, ca simboluri de imagini sau ca simboluri pentru sunete. Numele hieroglific (de la cuvântul grecesc pentru “sculptură sacră”) este întâlnit pentru prima oară în scrierile lui Diodor din Sicilia.

În secolul al XIV-lea, în Ugarit, un oraș de pe coasta de nord a Siriei, a fost dezvoltat un alfabet cuneiform. Scrierea alfabetică ugaritică a fost utilizată până la distrugerea orașului, în 1180 î.Hr.. Un alt alfabet cuneiform a fost folosit pentru a scrie în Persia antică, în 500 î.Hr..

Printre alte scrieri se află și cele chineze. Cele mai vechi urme de scrieri chineze datează din timpul dinastiei Shang (1500-1028 î.Hr.). Scrierea chineză este compusă din semne care, în același timp, au o valoare semantică și silabică. Evoluția scrierii chineze a fost similară cu cea cuneiformă și hieroglifică, dar niciodată nu a atins stadiul alfabetic.

Nu există îndoială că una din cele mai grozave invenții ale omenirii a fost scrisul.

Peștele și broasca

Într-o zi peștele se dădea mare:

- Eu sunt mai bun și mai frumos decât tine se laudă peștele față de broască.

- Te provoc să facem o întrecere acvatică! Vrei? întrebă peștele.

- Sigur că da! zise politicoasă broasca.

A doua zi au pregătit cursa.

- Ești gata! întrebă peștele.

- Da. Hai să începem! zise politicoasă broasca.

Peștele înota cu o viteză amețitoare, iar broasca sărea de pe un nufăr pe altul..

La finalul cursei, peștele nu-și mai încăpea în piele de fericire. A câștigat cursa.

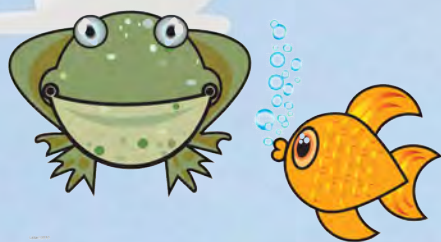
- Haide acum să facem și o cursă pe uscat! zise cu viclenie broșcuța.

- Bine! acceptă nepăsător peștele foarte sigur pe el.

La începutul cursei peștele a ieșit din apă și abia putea să mai respire. Broasca sărea zglobie tot mai departe de pește, iar peștele rămase acolo și în scurt timp muri din cauză că nu mai avea apă.

Astfel peștii au învățat să nu se mai aventureze în afara apei.

Teodora Dima, cls. a II-a A
Școala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu
înv. Anca Maria Munteanu

Jucăria mea magică

A fost odată o fetiță pe nume Medeea. Ea avea 7 ani.

Odată, când mergea cu părinții ei, a văzut un magazin care avea foarte multe jucării.

- Mami, îmi iei și mie o jucărie de la magazin? a întreat Medeea.

- Da, haide să îți alegi! a zis mama ei.

- Yey!

Fetița, și-a luat un ursuleț de pluș.

- Ce frumos este! a spus fetița.

Când a ajuns acasă Medeea și-a pus ursulețul pe pat și s-a dus la masa de prânz. Acolo erau părinții ei care o așteptau.

După ce a mâncat, Medeea a mers spre camera ei, spunând în șoaptă:

- Aș vrea să am mai multe jucării!

Când a ajuns în camera ei pe pat erau 50 de

jucării noi pe care ea nu le avea înainte de masa de prânz. Ea s-a dus repede la părinții ei să le spună despre minune.

- Mamă, am o mulțime de jucării noi pe pat!!!!

- Nu se poate!!!!

- Arată-mi !!

Fetița a dus-o pe mama ei în cameră.

- Aș vrea să am și eu tot atâtea fuste câte jucării ai tu!!!!

S-a făcut noapte. Mama fetiței s-a dus la culcare. Când a intrat pe ușa dormitorului, a văzut în dulap 50 de fuste.

- Aaaaaa! Toată familia s-a trezit.

- Ce e? A întreat fetița.

- Cred că ursul de pluș pe care l-ai cumpărat face minuni, împlinește toate dorințele. Pentru că am fost în dormitor și am văzut o mulțime de fuste în dulap

- Aaaaa!

Tatăl Medeei, se uita la televizor. A luat ursulețul de pluș și l-a așezat pe canapea.

- Nu înțeleg! De ce nu am și eu o tabletă?

Deodată ochii ursulețului străluceau, și în următoarea secundă a apărut o tabletă.

- Aaaaa!

- Ce e?

- Am văzut, mi-a îndeplinit dorința!

Tatăl speriat a aruncat jucăria la gunoi și s-a dus la culcare. Dimineața, tatăl Medeei s-a asigurat că ursul nu mai este magic.

- Aș dori o mașină!!!

A alergat afară din casă, dar nu a văzut nici o mașină nouă. Atunci le-a spus Medeei și soției lui că au scăpat de urs.

De atunci, Medeea nu a mai cumpărat nici o jucărie de pluș de la magazinul din colț.

Medeea Stan, cls. a II-a A
Școala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu
înv. Anca Maria Munteanu

Micii scriitori

În așteptarea verii

De-ar veni odată vara!
Mi-e atât de dor de soare,
Încât vântul, ploaia, bruma
Mă usucă pe picioare!

Mi-este dor de mare-albastră,
De livezile în floare,
Să văd stele pe fereastră
Când merg seara la culcare!

Eu o chem și-o rog să vină
Scumpa mea amică, vara;
O întâmpină-n grădină
Miruna și Primăvara!

Miruna Geleriu, cls. a VI-a
Colegiul Național „Octavian
Goga” Sibiu

Bunica

Cu sufletul ei de rubin,
Ea pe toți nepoții îi
îmbrățișează,
Nepoții spun mereu că vin,
Dar pe bunica, lipsa lor o
întreștează.

Lunile trec, bunica așteaptă,
Ca a ei nepoți s-o viziteze,
Cu mâncarea caldă pregătită,
Din nou, pe ai ei nepoți să-i
minuneze.

Bunica cu nerăbdare așteaptă,
Are speranța în ochi ca
licărire,
Sperând că dragii ei, au ajuns
la poartă,
Ea îi așteaptă cu iubire.

Dar nu nepoții au fost...
Era altcineva pe stradă,
Nepoții ei nu vin, își fac un
rost,
Ei sunt acum la școală.

Iar lacrimi pe obraz se scurg,
Privind prelung spre poartă
A așteptat până-n amurg,
Apoi s-a așezat, tot singură la
masă.

Nu e nimic, în sinea ei,
Să-nvețe carte, nepoțtii,
Că o să vină în vacanță.
Aștept cu drag să-i văd atunci,
Pe toți nepoții mei, acasă...

Mădălina-Gabriela Bumb,
cls. a VII-a
Colegiul Național „Octavian
Goga” Sibiu
Prof. Îndrumător Luiza Bratu

Sibiu – un oraș istoric

Așezat în inima țării, la răscruce de drumuri, Sibiu închide sudul Transilvaniei, asemenea unei fortărețe, pe care timpul nu a reușit să o distrugă.

Începuturile Sibiului se pierd în negura vremurilor.

Cert rămâne faptul că, primele pagini ale cronicii orașului se leagă de coloniștii sași, chemați aici de regii unguri, care doreau să-și consolideze stăpânirea asupra Transilvaniei. Când au venit sașii pe aceste locuri, în sec. XII-lea, au adus cu ei standarde de civilizație pe care le-au sădit, într-o zonă eminentamente rurală.

Înflorirea meșteșugurilor și a comerțului pe care sașii le-au promovat cu stăruință a condus la o prosperitate a întregii comunități. Dezvoltarea vertiginoasă și constantă a Sibiului, l-a transformat, timp de trei secole, în cea mai importantă cetate a Transilvaniei, unul dintre cele mai înfloritoare și prospere orașe din această parte a Europei.

Cetatea Sibiului sau Hermannstadt-ul a fost dintotdeauna cel mai important centru al populației germane din Transilvania.

Acest lucru a determinat Sibiu să ofere o lecție de toleranță și comuniune interetnică. Atât între cele trei culturi majore: română, maghiară, germană, cât și la nivelul minorităților.

Un alt fenomen caracteristic Sibiului, ușor de descifrat în creațiile culturale și monumentele sale, e asimilarea curentelor de idei și a stilurilor arhitectonice occidentale și îmbinarea acestora cu elemente ale artei și arhitecturii de tip bizantin, de factură ortodoxă, datorată permanentelor legături ale Sibiului cu Țara Românească și Moldova.

În Sibiu a trăit, a studiat sau a creat o întreagă pleiadă de mari scriitori, filosofi, oameni politici și artiști.

În acest oraș istoric s-a deschis prima farmacie (1494), prima bibliotecă (1300), primul spital (1292), prima librărie (1778), primul ziar (1852), primul tramvai electric (1904).

Astăzi, Sibiu își atrage turiștii nu numai prin farmecul medieval ori prin șarmul irezistibil al vieții sale culturale, ci și prin arta gastronomică rafinată care reunește într-un misterios creuzet, tradiția milenară daco-romană și influențele exercitate de-a lungul veacurilor de popoarele stabilite pasager sau definitiv pe aceste meleaguri.

Personal, am călătorit foarte mult cu familia, dar nu am găsit un oraș mai încântător ca Sibiu.

Premiul II în cadrul proiectului Sibiu – orașul copiilor
Iris-Maria Nan, cls. a IV-a B
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Sibiu

Sibiu, orașul meu

Eu acum aș vrea să scriu
Despre un oraș Sibiu
Când la el eu mă gândesc
Visele mă copleșesc.

Închid ochii și zăresc
Cum prin ceață mă privesc
Oameni dragi și locuri sfinte
Din meleaguri prea iubite.

Turiștii când în el vin
Se plimbă pe lângă Cibin
Și spre centru când se uită
O clădire ei admiră
Turnul Sfatului numită
Importantă și sublimă.

Pe mine m-a copleșit
În catedrala mea frumoasă
Creștinii înaintează
Multe rugăciuni preasfinte
Către Tatăl bun Părinte.

Acesta e orașul meu
Pe care îl voi purta mereu
Cât voi trăi viața toată
În lumea asta minunată.

Premiul I în cadrul proiectului
Sibiu – orașul copiilor
Teodora Crișan, cls. a IV-a B
Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu
Înv. Nelia Banciu

Sibiu, orașul nostru

În decursul anilor, în orașul nostru s-au
întâmplat multe. În anul 1241 Sibiul este
invadat de mongoli. În anul 1366 Sibiul,
Hermannstadt, a devenit oraș. În anul 1632 în
Sibiu se joacă primul meci de handbal.

Prima hidrocentrală a funcționat în 1896
în județul Sibiu, la Sadu. Primul muzeu din
România a fost deschis la Sibiu de către
baronul Samuel von Brukenthal.

În anul 1989 Sibiul devine oraș martir al
Revoluției Române

Iar în anul 2007 Sibiul a devenit Capitală
Culturală Europeană

Aceasta este istoria Sibiului și îl
fascinează de fiecare dată pe cel care o
descoperă.

La fel s-a întâmplat și cu mine.

Premiul III în cadrul proiectului
Sibiu-orașul copiilor
Radu Pitariu, cls. a III-a A
Școala Gimnazială Regina Maria Sibiu
înv. Corina Ioana Mohanu

Micii scriitori

Poveste cu tâlc

A fost odată într-un mic cătun, un om care datora o sumă mare de bani unui cămătar bătrân. Datornicul avea o fată foarte frumoasă care, i-a căzut cu tronc cămătarului. Acesta a propus un târg: va anula datoria în schimbul fetei. Fata și tatăl ei erau îngroziți de așa o propunere. Cămătarul le-a spus că un mic joc al sorții va rezolva propunerea lui, astfel: El va pune într-o pungă goală două pietricele, una albă și alta neagră, iar fata va scoate una din pietricelele din pungă, fără să se uite.

Dacă va scoate pietricica neagră, fata va trebui să-i fie soție, iar datoria tatălui va fi ștearsă. Dacă va scoate pietricica albă, fata nu se va mărita cu cămătarul, dar datoria tatălui va fi de asemenea ștearsă. Dacă ea refuză să scoată una din pietricele, tatăl ei va fi trimis la închisoare pentru neplata datoriei.

În timp ce vorbea, cămătarul a cules două pietricele din prundișul drumului, dar viclean cum era, a cules două pietricele negre, pe care le-a pus în pungă. Fata, cu o privire ageră, a observat ce a făcut cămătarul, dar nu a spus nimic.

Cămătarul i-a spus fetei să scoată una din pietre din pungă. Discuția asta avea loc pe drumul de prundiș presărat cu multe pietricele din fața casei datornicului.

Imaginați-vă pentru o clipă, voi ce ați fi făcut..?! Ce i-ați fi spus fetei să facă? Dacă analizăm situația, sunt trei posibilitați:

1. Fata refuză să scoată pietricica din pungă.
2. Scoate ambele pietre din pungă dovedind înșelătoria pusă la cale de

cămătar.

3. Scoate una din cele două pietre negre și se sacrifică măritându-se cu cămătarul, salvându-și astfel tatăl de la închisoare. Reflectați la această situație.

Povestea vrea să arate diferența dintre gândirea logică și așa-numita gândire liberă. Dilema fetei nu poate fi rezolvată într-un mod echitabil prin logica tradițională! Gândiți-vă la consecințele celor trei opțiuni. Ce se putea face? Tânăra fată a găsit totuși o soluție alternativă și ingenioasă, care a rezolvat problema: ea a scos o pietricică din pungă și s-a prefăcut că a scăpat-o pe jos, amestecându-se cu celelalte pietricele din prundișul drumului.

– Ah! Zău, sunt așa de neîndemaneatică – a exclamat fata! – Dar nu contează, dacă scoți cealaltă pietricică din pungă, vom ști care piatră am scos-o la început, nu-i așa? – încheie fata.

– Deoarece a doua piatră este neagră, e logic că prima piatră trebuie să fi fost albă! – a spus cineva.

Bătrânul și vicleanul cămătar nu s-a încumetat să-și expună înșelătoria, a înghițit în sec și a trebuit să accepte rezultatul jocului. A căzut pradă propriei lui înșelătorii. Tânăra fată a schimbat o situație aparent imposibilă într-un final foarte avantajos!

Morala poveștii:

Soluții există întotdeauna pentru cele mai multe din probleme, dacă examinăm problema din diferite puncte de vedere. Să aveți numai gânduri pozitive și să luați decizii înțelepte!

Povestea celor două pietricele

Famiile de albine au cele mai ingenioase și sofisticate forme de organizare din rândul viețuitoarelor, funcționând după legi, uimitor de exacte

Fiecare membru al familiei îndeplinește sarcini concrete, numai de el știute. În acest sens, în stup există albine lucrătoare care culeg nectar și polen, albine sanitare care se ocupă cu curățenia și igiena stupului, albine constructor care clădesc faguri, albine paznici care asigură paza stupului față de dăunători, albine cercetașe, cu sarcina de a identifica sursele de nectar și polen, albine din suita mătci care au rolul de a hrăni și curăța matca.

Matca are rolul de a depune ouă pentru asigurarea reproducerii, dar și rolul de a produce un hormon care determină coeziunea dintre indivizi.

Trântorii în familiile de albine au nu numai rolul de a împerechea matca, ci și acela de a asigura un rol protector în timpul zborului de împerechere.

Enumerăm câteva lucruri interesante referitoare la albine:

- o matcă depune în 24 de ore 2.000-3.000 de ouă, care cântărite depășesc greutatea mătci de 2 ori.

- viața unei mătci este de 5-7 ani, dar productivitatea maximă o atinge în primii 2 ani.

- matca are 3 ochi simpli și 2 ochi compuși, care la rândul lor, sunt alcătuiți din câte 5000 de ochi simpli.

- mătcile care depun într-un sezon circa 180.000-200.000 de ouă, sunt considerate mătci foarte productive.

- ca să culegă 1 kg. de miere, o albină ar trebui să viziteze 2-5 milioane de flori și să parcurgă o distanță egală cu ocolul pământului. Pentru aceasta ar trebui să trăiască de o sută de ori mai mult.

- viața unei albine lucrătoare în timpul culesului este de 42 de zile, iar în timpul repausului de iarnă de 6 luni.

- pentru a aduce în stup 100g apă,

albinele au nevoie de circa 3000 de zboruri.

- larvele de albine sunt vizitate de 10.000 de ori în timpul celor 6 zile de creștere.

- raza de activitate a albinelor este de 3-6 km.

- viteza maximă a unei albine în zbor este de 70 km pe oră.

- o albină în stadiul de culegătoare adună circa 10g de miere, pentru care trebuie să parcurgă o distanță de circa 400 km.

- o larvă de albină care la naștere cântărește 1 mg consumă în 6 zile 200 mg de hrană.

- o familie de albine într-un an consumă 100 kg de miere, 50 kg de polen și 50 de litri de apă.

- o albină este mai puternică de 20 de ori decât un cal, întrucât ea poate deplasa pe un teren plan o greutate de 20 de ori mai mare decât greutatea corpului ei, pe când un cal tractează de abia un corp egal cu greutatea sa proprie.

- în Africa există o specie de albine fără ac.

- o albină recoltează în medie la fiecare zbor 15 mg polen. Pentru 1kg de polen albinele trebuie să efectueze circa 65.000 de zboruri.

- albinele se orientează în zborul lor spre sursa de nectar după soare.

- în medie 10.000 de albine cântăresc 1 kg.

- trântorul are trompa scurtă, astfel că el nu poate să culegă nectar, el hrănindu-se cu nectarul și polenul adus de albine.

- șoarecii nu sunt atrași în stupi de dulceața mierii, ci de polen, care conține proteine.

Curiozități din viața familiilor de albine

Prin 1680, după ce a studiat îndelung zborul păsărilor, fiziologul și fizicianul italian **Giovanni Borelli** a conchis că omul nu poate zbura prin mijloace proprii. De aceea, mulți au gândit apoi, după senzaționala invenție a fraților **Montgolfier**, că soluția zborului uman o constituie aparatele mai ușoare decât aerul.

Dar, când a apărut ideea înlocuirii forței musculare printr-o mașină, au apărut partizanii unor aparate de zbor mai grele decât aerul.

Cel mai important reprezentant al acestei orientări a fost un englez cu o remarcabilă viziune, **George Cayley**. În cartea „**Despre navigația aeriană**” (1809), el a enunțat **principiul funcționării avionului** (o suprafață portantă suportă o greutate, înfrângând rezistența aerului printr-o forță motrice) și i-a descris componentele principale, inclusiv elicea. În 1804 a construit o machetă, iar, din 1809, mai multe planoare, dar n-a avut la dispoziție un motor suficient de ușor.

Cercetările lui Cayley au fost continuate de admiratorul său, **William Henson**. Asociatul lui, inginerul **John Stringfellow**, a construit, la scară redusă, „**mașina aeriană cu abur**”, care, în 1848, a efectuat coborâri în zbor planat, greutatea motorului nepermițându-i, din păcate, să câștige altitudine, ci doar să prelungească alunecarea.

Prima contribuție științifică importantă la perfecționarea planoarelor i-a aparținut inginerului german **Otto Lilienthal**. El a studiat îndelung zborul păsărilor, consemnând rezultatele observațiilor în lucrarea „**Zborul păsărilor ca bază a aviației**”. Lilienthal a construit și a pilotat numeroase planoare în diferite experimente și a încorporat în designul avionului său un mic motor cu benzină. Efectuase deja numeroase

zboruri când, în 1896, s-a rănit mortal căzând de la 15 metri înălțime.

În aceeași perioadă, englezul de origine americană **Hiram Stevens Maxim** a construit, în 1894, un **biplan** acționat de puterea aburilor. Avionul avea două motoare și două elice și a reușit să se ridice de la sol.

În 1900, numărul de experiențe făcut de predecesori era suficient de mare pentru a permite unui inventator metodic și perseverent să facă să zboare un aparat cu propulsie mecanică și care să aibă o persoană la bord. Acest lucru a fost înfăptuit de **frații Wright**.

Orville și Wilbur Wright, doi frați din Dayton, Ohio (SUA), sunt recunoscuți fără echivoc de către toți istoricii aeronauticii drept **inventatorii primului avion funcțional**.

Frații Wright au pus la punct un aparat caracterizat prin stabilitatea aripilor, pe care le-au alungit, diminuându-le curbura și prevăzându-le cu o comandă ce permitea deformarea lor (până atunci, când planorul se înclina într-o parte, pilotul îl redresa aplecându-și corpul în partea opusă, pentru a evita căderea; prin deformare, vârful aripii se ridică în partea spre care se apleacă aparatul și coboară în cealaltă parte, ceea ce produce inversarea mișcării de înclinare).

Istoria

Odată construit un aparat stabil, frații Wright s-au ocupat de propulsie, realizând un motor cu explozie, u^{or} (83 kg și 13 CP), de care aveau nevoie. În sfârșit, au construit și o elice deosebit de eficientă pentru acea dată (aparatul avea două elice, contrarotative, puse în mișcare de pinioane și de lanțuri de bicicletă).

La sfârșitul anului 1903 s-au efectuat primele zboruri. Deși reprezenta tehnica cea mai avansată a vremii, acest aparat – **The Flyer** (Zburătorul) – nu putea decola prin mijloace proprii, fiind catapultat de pe o pistă din lemn.

Prima încercare de decolare a fost un eșec, din cauza unei erori de pilotaj comise de Wilbur. A doua încercare i-a permis lui Orville să efectueze un „zbor” de 12 secunde pe o distanță de 36 de metri. În aceeași zi – 17 decembrie 1903 – el a reușit să lînească aparatul în aer timp de 59 de secunde și să parcurgă o distanță de 260 de metri.

Aeroplanul se născuse.

Unul dintre pionierii aviației mondiale, românul **Traian Vuia**, a realizat un aparat de concepție proprie care a decolat și zburat prin mijloace mecanice de bord. Acest zbor memorabil s-a realizat la Paris, la 18 martie 1906, contribuind la deschiderea unei ere noi în **istoria aeronauticii**.

Aparatul, numit **Vuia 1** era un monoplan u^{or}, cu cadru din țevi de oțel, aripi pliabile din pânză de impermeabilizată, întinsă pe un schelet metalic, cu o singură elice și tren de aterizare alcătuit dintr-un carucior cu patru roți, dotat cu pneuri (folosite pentru prima oară în construcția de avioane). Acest zbor integral mecanic s-a efectuat pe o distanță de 12 metri, la o înălțime de aproape 1 metru. Românul **Henri Coandă** este considerat părintele **avionului propulsat prin reacție**, pe care l-a experimentat pentru prima oară în lume în 1910, lângă Paris. Dar cea mai importantă invenție care l-a făcut celebru în întreaga lume este **“efectul Coandă”**, brevetat în 1934, sub denumirea de procedeu și dispozitiv pentru devierea unui fluid în alt fluid.

Această invenție care a revoluționat aeronautica, găsindu-și numeroase aplicații și în alte domenii, constă în aceea că un jet de fluid are tendința să adere la un perete drept aflat în aval de o curbă bruscă, din cauza presiunii create prin antrenarea fluidului în scurgerea turbionară dintre jet și peretele curbat. Invenția sa a condus la apariția turboreactoarelor, la care forța de propulsie și portanța sunt asigurate de jeturile de gaze de ardere, evacuate cu viteze foarte mari din efuzoare.

Prin realizările lor deosebite, celebrii **inventatori români** Traian Vuia și Henri Coandă, alături de **Aurel Vlaicu**, au contribuit din plin la evoluția aeronauticii mondiale.

avionului

Alexandre Dumas

Alexandre Dumas Davy de la Pailleterie, cunoscut și ca (Alexandre Dumas père) Alexandre Dumas tatăl (n. 24 iulie 1802, Villers-Cotterêts (Aisne) - d. 5 decembrie 1870, Puys (Seine-Maritime) a fost un autor de romane istorice de aventuri, prin care a devenit cel mai popular scriitor francez din lume.

Bunicul său, marchizul Antoine-Alexandre Davy de la Pailleterie, a servit guvernul Franței ca Général commissaire de Artilerie în colonia Saint-

Domingue (astăzi Haiti), unde s-a căsătorit cu Marie-Céssette Dumas, o sclavă de culoare.

În 1762, aceasta l-a născut pe tatăl său, Thomas-Alexandre, și a decedat la scurt timp după naștere.

La întoarcerea marchizului și a fiului său în Normandia, sclavia încă exista, iar băiatul a avut de suferit datorită faptului că era pe jumătate negru.

În 1786, Thomas-Alexandre s-a înrolat în armata Franceză, folosind numele de familie al mamei sale ca să protejeze reputația aristocratică a familiei. În urma revoluției franceze, marchizul și-a pierdut proprietățile, dar Thomas-Alexandre Dumas a avut o carieră distinsă în armata revoluționară, ajungând la gradul de General înaintea împlinirii vârstei de 31 ani.

Thomas-Alexandre s-a căsătorit cu Marie-Louise Elisabeth Labouret, iar în iulie 1802, în Villers-Cotterêts, Aisne, lângă Paris, s-a născut fiul lor, Alexandre Dumas.

Tatăl său, Thomas-Alexandre Davy de

La Pailleterie, general al Revoluției franceze a murit (1806) când fiul său avea trei ani și jumătate.

Alexandre Dumas a fost crescut de mama sa și a primit o educație mai degrabă mediocră, însă acest fapt nu i-a afectat afinitatea pentru cărți, pe care le citea ori de câte ori avea ocazia.

Povestirile mamei sale despre faptele de vitejie ale tatălui său din anii de glorie ai lui Napoleon i-au stârnit imaginația pentru aventuri și eroi.

Deși săracă, familia tânărului de douăzeci și doi

de ani Alexandre Dumas, a păstrat atât reputația distinsă a tatălui său cât și legăturile aristocratice, aceasta fiindu-i de folos după restaurarea monarhiei.

Cariera literară

În 1823, se mută la Paris, unde, datorită caligrafiei frumoase, intră în slujba Ducelui d'Orléans.

După studii neglijate, a lucrat ca funcționar în biroul unui notar și a debutat redactând piese de teatru împreună cu prietenul său, viconte de Adolphe Ribbing de Leuven. Aceste prime încercări literare au fost eșecuri.

Continuă să scrie teatru și cunoaște, în fine, succesul în 1829, grație reprezentației cu Henric al III-lea și curtea sa, la Comedia franceză. Succesul continuă pe toată durata carierei sale literare, în genurile sale predilecte: dramatic și romanul istoric.

A fost un autor prolific (cu ajutorul cunoscut al unor „negri”, mai ales Auguste Maquet care a participat la cele mai multe opere ale lui Dumas), semnând mari opere, cum ar fi „Cei trei mușchetari” sau „Contele de Monte-Cristo” în 1844.

Corpul său a fost mutat în Panteonul din Paris în 2002, nerespectându-se ultima sa dorință de „a reîntra în noaptea viitorului în același loc în care am intrat în viața trecutului”, „în acest fermecător cimitir (din Villers-Cotterêts) care are mai degrabă aerul unui țarc de flori, unde să lași copiii să se joace, decât al unui câmp funebru unde să culci cadavrele” (1870).

Fiul său, numit tot Alexandre Dumas, a fost, și el, scriitor, autor al cunoscutului roman „Dama cu camelii”.

Opera

Turnul din Nesles, 1832

Kean, 1836

Domnișoara de Belle-Isle, 1839

Cavalerul d'Harmental, 1842

Cei trei mușchetari, 1844

După douăzeci de ani, 1845

Regina Margot, 1845

Contele de Monte-Cristo, 1845

Doamna de Monsoreau, 1846

Joseph Balsamo, 1846, inspirat din viața lui Giuseppe Balsamo

Viconte de Bragelonne, 1848

Colierul reginei, inspirat din afacerea colierului reginei 1849

Laleaua neagră, 1850

O mie și una de fantome, culegere de povestiri fantastice, conținând:

O zi la Fontenay-aux-Roses: cele o mie și una de fantome

Femeia cu colierul de catifea, 1850,
Căsătoriile părintelui Olifus

Testamentul domnului de Chauvelin

O cină la Rossini, sau cei doi studenți din Bolonia

Gentilomii din Sierra-Morena și Minunata poveste a lui Don Bernardo din Zuniga

Iepurele bunicului meu

Georges

Ocașul de la Operă

Cei 45

Robin Hood

Fiica regentului

Cavalerul de Muleon

Conjurați

Ascanio

Signora San Felice

Cele două Diane

Gemelele

Aventurile Capitanului

Georges

Amaury

Venus în intimitate

Albii și Albaștrii

Tovarășii lui Jéhu

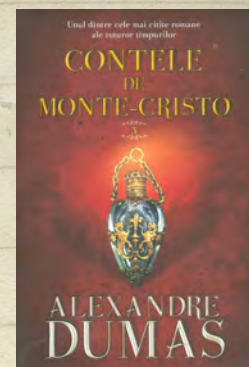
Cavalerul de Sainte-Hermine. Acest ultim roman, publicat inițial sub formă de foileton în 1869, a fost dezgropat din fondurile Bibliotecii naționale a Franței și a fost publicat pentru prima dată în 2005

Călăul din Paris

Căpitanul Richard

Stăpânul muntelui

Pajul ducelui de Savoia

Micii artiști!

Minunata călătorie în lumea cărților din timpul vacanței de vară s-a terminat, iar micii artiști au adus la viață personajele de poveste ce i-au însoțit în timpul activităților desfășurate la Compartimentul pentru Copii și Tineret!

Spectacol, mare spectacol!

Micii artisti!

GHICITORI

În grădina lui Pandele
E un pom plin cu mărgele
La culoare-s roșii toate
Cu codițe-mperechiate

Cireșe

Ban de aur colorat
Cu pene înconjurat
Îl puteți ghici îndată
Că are nume de fată!

Margareta

Nu-i caisă, că-i roșcată
Și-are pielița plușată

Piersica

Voinicel cu haina albă
Iese primul din zăpadă!

Ghiocelul

Sus pe culmi înalte crește
Lumea-n case îl poștește
Îi dă daruri să le țină
Și potire de lumină!

Bradul

Iarna în frig, vara la soare
Neschimbat e la culoare.

Bradul

Noi avem un butoiăș
Alb, voinic, parcă-i de caș
Cercuri n-are și nici doage
Este bun când mama-l coace!

Dovleacul

Patru frați stau într-o casă
Și de ploaie nu le pasă!

Nuca. Miezul de nucă

Colțul vesel

- Cum îți dai seama dacă ai un elefant în frigider?
- Nu se mai închide frigiderul!

La ora de gramatică,
învățătoarea îl întreabă
pe Gigel:

- Care este viitorul
verbului „eu casc”?

Gigel răspunde:

- „Eu dorm”,
doamna învățătoare!

- Cum se numesc
elefanții la Polul Nord?

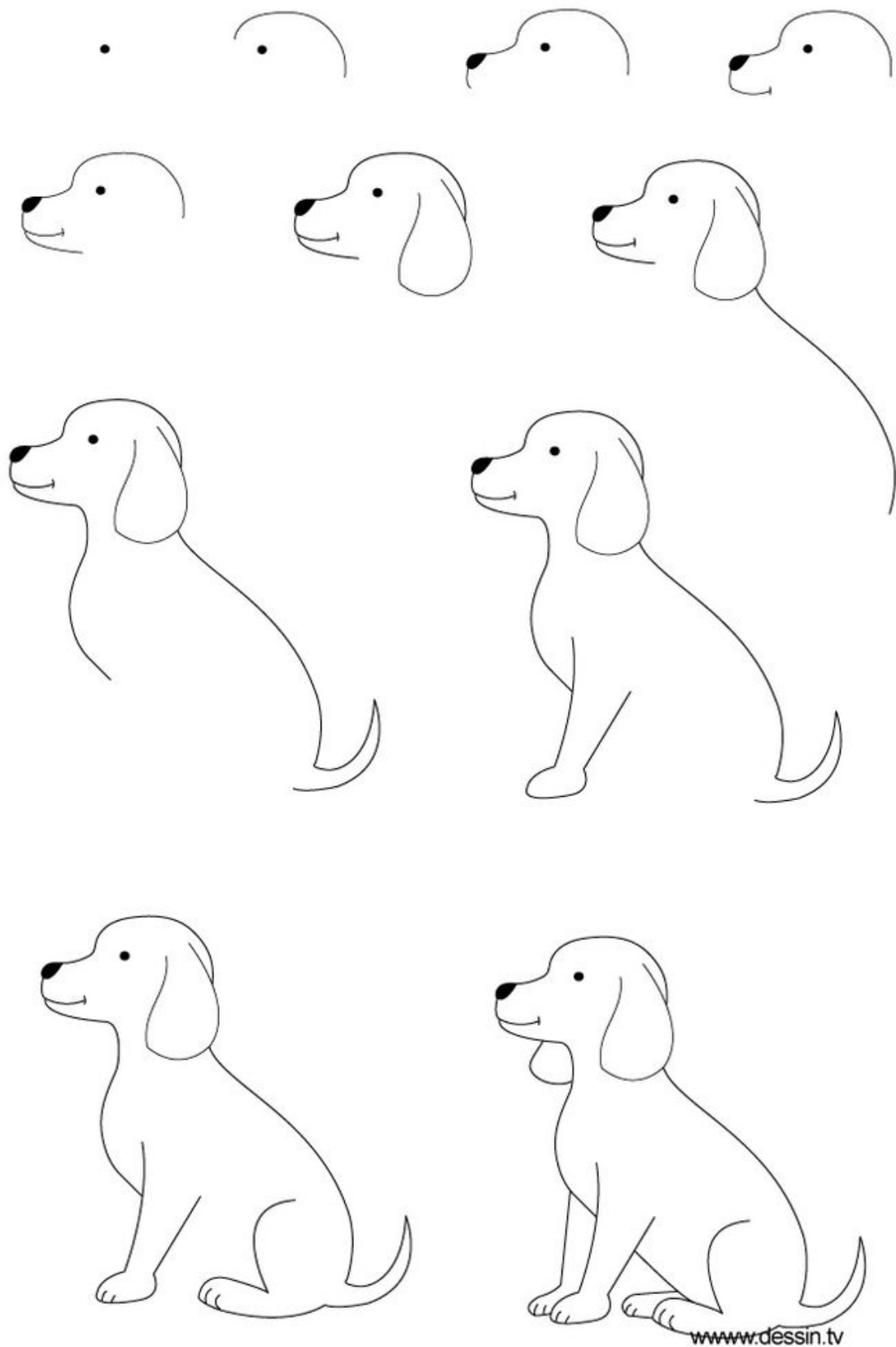
- Rătăciți!

- De ce au toți elefanții
pielea zbârcită?
- Ai încercat vreodată să calci
un elefant cu fierul de călcat?!?

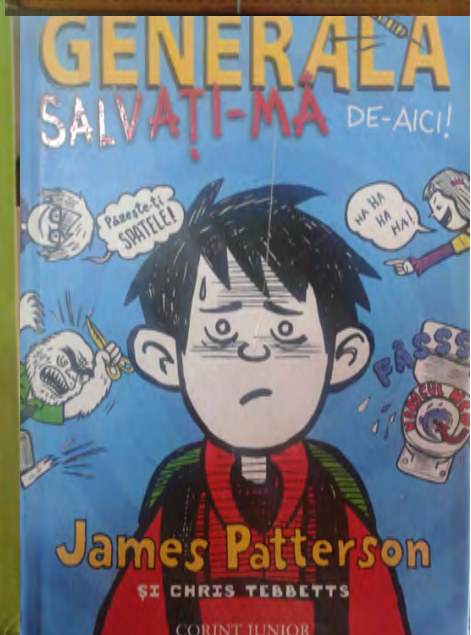
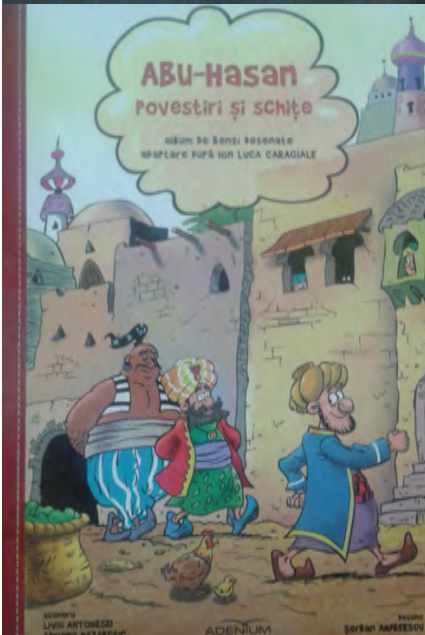
Cum să desenăm un câțel

www.dessin.tv

NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI!

NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI!

NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI!

NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI! NOUȚĂRI!

Micii artiști
Micii scriitori
Povești cu tâlc
Istoria avionului
Alexandre Dumas
Glume
Ghicitori

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100